

ZPRAVODAJ ZÁKLADNÍ ŠKOLY V CHRATAVĚ

ŽIDOVSKÁ PRAHA

Ve čtvrtek 8.11. se třídy 7. C a 7. B zúčastnily výletu na Staré Město do Prahy, aby poznaly zvyky židovského národa. Takto dívky ze 7. C vzpomínají:

DOPIS RABÍNU LÖWOVI

Milý rabíne Löwe,

od doby, kdy jste žil, už uplynulo pár století. My jsme nedávno měli výjimečnou příležitost nahlédnout do vaší doby. Rozum stojí nad tím, jak jste z obyčejné hlíny stvořil obrovského Golema, kterého jste právě pomocí šemu oživoval.

Čím blíže jsme byli k židovské Praze, tím jsme se těšili víc a víc, byli jsme pořád zvědavější, co nás vlastně čeká. Když jsme přijeli do Prahy, šli jsme rovnou do židovského muzea, kde jsme se dozvěděli tradice, svátky a zvyky židovského náboženství.

Potom jsme šli do opravdové synagogy, kde všichni chlapi - muži museli mít na hlavě kippu - malou čepičku, kterou v synagoze musí mít kvůli zvyku. Hned potom jsme šli do vedlejšího hřbitova, kde je pohřbeno přes 10 000 židů. Udivilo nás, že židé dávají na hroby místo květin malé kamínky na památku jedné jejich legendy.

To byly naše zážitky z židovské Prahy, na které budeme vzpomínat.

žákyně 7. C Barbora Dědíková, Karolína Kytýřová

CESTA ZA GOLEMEM

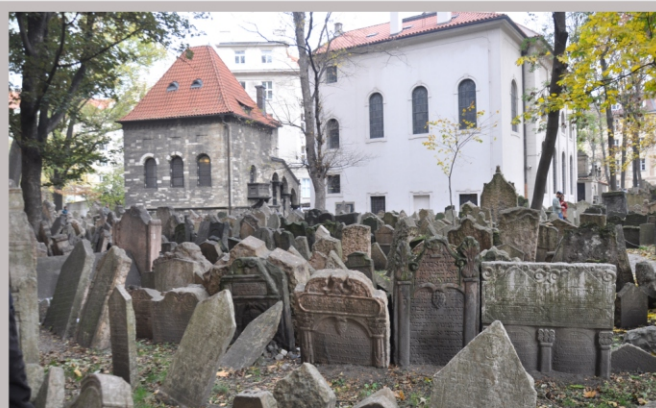
Udatný Goleme,

jednoho dne nám přišla pozvánka do židovského městečka, ta nás měla vést přímo za tebou.

Jako první jsme navštívili Staroměstské náměstí v Praze, stál tam krásný, starodávný orloj. Poté jsme putovali za tebou. Šlo se k muzeu a odtud na židovský hřbitov, kde nás prováděla milá a usměvavá paní. Po krásné prohlídce hřbitova jsme se vydali do starší synagogy, kde jsi podle pověstí pohřben, prý ses rozpadl na zdejší půdě. Pak se šlo do dílen, kde jsme si připravovali referáty o vybraných tématech týkajících se židů. Po skončení v dílnách byla chvilka času na zakoupení suvenýrů a nějaké dobroty. Výlet se blížil ke konci a čekala nás cesta domů.

Moc se nám to líbilo a máme krásné zážitky. Milý Goleme, tak zas někdy příště!

žákyně 7. C Natálie Hudcová, Lucie Bartošová

MALÁ ŠKOLNÍ SUPERSTAR

Malá školní Superstar je už tradiční pěveckou soutěží pro 3. – 5. ročníky. O tuto akci je každoročně velký zájem a učebna hudební výchovy je poněkud malá. Proto jsme uvítali vstřícnost chraťavského Společenského klubu a využili sál CVA, abychom letošní ročník uspořádali právě tam.

Sál se nám pěkně zaplnil jak diváky, tak zpěváky a soutěž mohla začít. Výkony mladých talentů pečlivě sledovala a hodnotila porota sestavená víceméně náhodně. Porota to nikdy nemá jednoduché. Co více hodnotit? Výběr písně, zpěv, choreografii, kostýmy?

Letošní ročník měl skvělou pěveckou úroveň a v podstatě každý účastník byl vítězem postupujícím z třídního kola.

A ti úplně nejlepší: 3. ročník Adam Bilinski s písní Hvězda na vrbě

4. ročník František Severa a Tereza Smuliacová s písní Cestář

5. ročník Barbora Lövlová s písní Skyfall

VI. Kollmannová

Plavecký výcvik ve Stráži pod Ralskem

„Miluji plavání“ nebo „Bude se mi po Vás stýskat“ byly upřímné vzkazy dětí pod obrázky, které nakreslily pro své lektory plaveckého výcviku. Ten už třetíkrát bohužel skončil. Druháčkové se ale mohou těšit ještě na příští rok, kdy jim kurz pokračuje.

Během deseti týdnů se děti snažily co nejlépe plnit plavecké dovednosti. Některé se s vodou teprve sžívaly, jiné si počínaly jako zdatní plavci. Lektori si naše chrastavské děti nemohli vynachválit, jak jsou opravdu šikovné. Mnohé z nich udělaly od loňského roku veliký skok a z neplavecké skupiny se dokonce dostaly mezi nejlepší plavce.

Plavecký výcvik zkrátka přinesl své ovoce a přejeme, aby tak tomu bylo i v dalších letech.

SPORTU ZDAR A PLAVÁNÍ ZVLÁŠŤ!

VI.Kolmanová

Anglické představení pro 7. a 8. ročníky

V úterý 13. listopadu do chrastavské školy zavítali dva herci z divadla The Bear Educational Theatre. Sedmáci a osmáci tak měli možnost zhlédnout zábavné představení Love in the Jeans Department. Tato interaktivní hra probíhala po celou dobu v anglickém jazyce. Žáci si nejen ověřili své porozumění v cizím jazyce, ale zároveň se do hry zapojovali.

Představení se líbilo, a tak uvidíme, čím budeme překvapeni v příštím školním roce.

Halloween party

Oslava tradičního anglického svátku Halloween letos připadla na středu 31.10. Ve tři hodiny odpoledne se otevřely dveře a na půdu školy pronikla nejrůznější strašidla. K vidění byly čarodějnice, zombíci a upíři.

Po přivítání byly děti rozděleny do skupinek, ve kterých potom putovaly strašidelnou školou. Naučily se nová slovíčka a básničku, ochutnávaly různé druhy ovoce a zeleniny a vytvořily pravá halloweenská strašidla. Na závěr se všichni sešli v tělocvičně, aby si mohli sdělit své dojmy a naposledy se pokochat krásnými kostýmy. Děti před odchodem dostaly sladkou odměnu. Celé odpoledne probíhalo v anglickém jazyce a všichni to zvládli na jedničku! 😊

Děkujeme za účast a těšíme se zase za rok!

(učitelé AJ)

Chrastava hledá talent

Každoročně touto dobou v naší škole zápolí nejmladší školáci v hudební soutěži o Zlatého slavíka. Letos, stejně jako v pop music, zůstala zlatá klíčka zavřená. Aby nebyli naši zpěváci smutní jako sám Mistr Karel, zvolili jsme jinou soutěž. Hledali jsme talent Chrastavy. I do této soutěže si museli všichni prvňáci a druháci připravit svá vystoupení do třídních kol.

Nejlepší z nejlepších se sešli 13. listopadu na finálovém odpoledni. A bylo na co koukat a čemu tleskat, až dlaně brněly.

Děti svými písničkami potěšily srdce všem přihlížejícím rodičům, hostům i svým učitelkám. Věřte, že v našem městě rostou talentované děti, na které můžeme být pyšní.

Jednou třeba ještě o nich uslyšíme. Tak ať se jim daří.

Inka Henzlová

Zažij svůj domov 7.A

V letošním roce se třída 7.A zapojila do pilotážního projektu Zažij svůj domov. Čekaly nás tři projektové dny během dvou měsíců – 24.10., 9.11. a 22.11. Jednalo se o zážitkové aktivity související s orientací v přírodě i ve městě, prací s mapou a řešením krizových situací.

Ve středu 24.10. jsme se věnovali orientaci v přírodě. Zkoušeli jsme si, jak se orientují např. netopýři. Různými aktivitami jsme si procvičovali světové strany. Učili jsme se orientovat na turistické mapě. Nezapomněli jsme jít ani ven, kde jsme se za pomoci speciálních čipů snažili co nejdříve najít kontroly podle plánu. Na závěr jsme vytvářeli z kartiček správné trojice – letecký snímek města, mapa města, fotka pamětihodnosti či nějaké zajímavosti.

V pátek 9.11. jsme se rozjeli do Evropy. Pronikli jsme do tajů časových pásem, a tak se mnohým s pomocí atlasů podařilo dovolat ve správnou dobu svému kamarádovi do ciziny. Následovala práce s buzolou a poté jsme vyrazili na multifunkční hřiště, kde nás čekal souboj s časem, mapou sportovního areálu a našimi vědomostmi. Další hodinu jsme si vyzkoušeli orientaci na mapě České republiky. Nejprve nám pomohly atlasy, poté už jsme se postupně proměňovali v jednotlivá města ČR a usilovali jsme o co nejpřesnější polohu postavením se na správné místo na obrovské plachtě s obrysem naší republiky. Nakonec jsme se seznámili s různými sportovními odvětvími, která jsou založena na správné navigaci.

Ve čtvrtek 22.11. jsme využili brambory k tomu, abychom lépe pochopili tajemství vrstevnic. Nyní už také víme, kudy se jde z kopce, do kopce a po rovině. Druhou hodinu jsme se odhodlaně vydali do chřastavských ulic a za pomoci mapy jsme odhalovali, která fotografie patří k dané kontrole. Dále jsme si díky scénkám ujasnili, jak se chovat v různých krizových situacích (lavina, bouřka, požár v přírodě i budově, povodeň, výbuch plynu, teroristický útok). Tento den jsme zakončili tím, jak se správně obléci do přírody a co a jak si zabalit na výlet.

A jak hodnotí tyto dny samotní žáci 7.A?

Dnes jsem překvapil/a sám/sama sebe, když jsem doběhla fotoorienták a bavilo mě to, jsem se nebál při představení před třídou, jsem zvedla batoh plný lahví, jsem toho tolik věděl, jsem se zorientovala na mapě, jsem dokázal dávat pozor...

Dnešní den jsem se naučil/a, co si užitečného vzít na výlet do hor, jak se zachovat v různých situacích, číst z mapy...

Tvůrcům projektu bych rád vzkázal/a, že jsem si to moc užil, že to bylo zábavné, to byly super dny, bych si to ráda zopakovala, aby v tom pokračovali...

(K.Kašková)

Vzpomínky z roku 1968

V tu dobu žila babička s mým dědou v Novém Městě pod Smrkem. Okolo půlnoci z 20. na 21. srpna je vzbudil hluk letadel. Doma poslouchali rádio, ve kterém se stále mluvilo o okupaci. Slyšeli, jak tanky přijíždějící z nedalekého Polska, prorazily závory a vtrhly na území ČSSR. Protože se v ten den nepracovalo, děda přijel z práce dřívě. Spolu se pak šli podívat na koupaliště, které ve městě bylo, a tam viděli kolonu ruských tanků a u nich velmi unavené vojáky. Začali si s nimi povídat, protože oba uměli rusky. Vojáci byli tak zmateni, že se mých prarodičů ptali, kde to vlastně jsou, a vůbec nevěděli, že jsou v ČSSR.

Také mi vyprávěli, že lidé naschvál otáčeli šipky a směrovky, aby tanky zmatli a jely jinam. Všude byly všelijaké nápisy proti Rusům. Celkově lidé okupantům dělali všechny možné naschvály. Děda i babička si také pamatují písničku: „Běž domů, Ivane!“

Kytýrová Karolína 7. C

Vzpomínka mého tatínka na dovolenou v NDR

V roce 1982 jsme se s rodiči vydali na dovolenou na Rujanu do NDR. Poloostrov Rujana byl oblíbeným cílem turistů z tehdejší východní Evropy, protože kdo chtěl k moři, moc velký výběr z jiných destinací neměl. O koupání v mořích jižní Evropy jsme si mohli nechat jen zdát. Vycestování například do Jugoslávie bylo omezené tím, že člověk musel dostat tzv. výjezdní doložku nebo pozvání od příbuzných, a i to nebylo vždy úplně jisté. V Maďarsku moře nebylo, Bulharsko a Rumunsko byly daleko a do Ruska nikdo nechtěl. Proto se naši rodiče spolu s přáteli rozhodli, že své ratolesti vezmou k moři do východního Německa, kde ještě nikdo z nás nebyl. Všichni jsme byli zvědaví.

Jelikož ubytování v hotelech a penzionech v té době v zahraničí pro normální rodinu s dvěma dětmi nepřipadalo v úvahu, byla zvolena varianta populární u všech československých turistů, a to doprava vlastní, ubytování vlastní a strava domácí z vlastních zdrojů.

Jak už to tenkrát bývalo, přípravy probíhaly dlouhé měsíce před odjezdem, který byl naplánován na začátek srpna.

Když konečně nastal den D, u nás před domem se sešli těšící se turisté, tj. naši rodiče, my dvě děti a přátelé s dvěma dětmi. Všechnu bagáž jsme s jistými obtížemi nacpali do našeho žigulíku, druhá rodinka na tom byla obdobně. Ihned ráno po snídani jsme vyrazili směrem k hranicím, tam jsme si 2 hodiny vystáli frontu při celní a pasové kontrole, kde nás jemně šikanózním způsobem celní orgán zkontroloval, jestli náhodou nejsme pohřešované osoby a nepašujeme někam něco, co tam nikdy nebylo. Poté co jsme opět naskládali všechny věci do auta, vyrazili jsme odvážně na další cestu. Asi po půl hodině cesty u nějaké malé vesnice najednou naši přátelé zajeli ke krajině a z výfuku se jim bíle dýmilo. Zastavili jsme také a otcové nad otevřenou kapotou začali pátrat po příčině. Po chvilce zjistili, že v chladiči chybí voda, kterou jsme naštěstí měli s sebou, takže ji dolili, auto nastartovali a - voda se začala valit z boku motoru. Dočasní mechanici ihned pochopili, že je zle, a závadu diagnostikovali jako prasklé těsnění. V tehdejší době, kdy neexistovalo něco jako mobilní telefon ani asistenční služba, si musel každý umět poradit a otcové nebyli výjimkou. Děti dostaly za úkol rozžvýkat balení populárních žvýkaček Pedro, následně jsme je k našemu údivu museli vyplivnout, tatínkové je namačkali do škvíry, kudy unikala z bloku voda, a všechno potom omotali ocelovou páskou, původně určenou na vodní potrubí. Za všeobecného veselí jsme potom pokračovali v cestě a po několika zastávkách spojených s doléváním vody do chladiče jsme dorazili až na poloostrov.

Nebylo právě ideální počasí, ale my děti jsme byly tak nedočkavé, že jsme se chtěly hned vykoupat. Kemp od moře odděloval jen písčité násep, ale zděsili jsme se. Foukal příšerný severák, v moři se dělaly skoro dvoumetrové vlny a po pláži běhalo několik zoufalců, kteří se snažili zachránit poletující křesílka a další kempingové vybavení. Takhle nás přivítalo moře. Začala nám být strašná zima a rychle jsme mazali zpátky do kempu, kde nás čekalo další veselé překvapení. Naši rodiče pobíhali mezi břízkami a roštím a pokoušeli se za stálého větru postavit naše stany. Ke stavbě jednoho stanu byla potřeba všech osm účastníků zájezdu, kteří průběžně drželi konstrukci, natahovali celtu a zatloukali kolíky do východoněmeckého písku. Po dvou hodinách velkého úsilí bylo dílo hotovo.

Vzhledem k tomu, že začalo mírně pršet, jsme zalezli do stanu a příštích 10 dní z nich nevylezli. Plavky a lehátko toho roku nebyly vůbec potřeba, nejbližší městečko, ve kterém stejně nic nebylo, bylo 10 km daleko, takže jsme se v průběhu dovolené pouze zdokonalili v drobných hazardních hrách, jako Prší, Autobus, Člověče, nezlob se atd.

Po deseti dnech, když už jsme zašpinili všechno teplé oblečení, jsme se s ulehčením vydali na cestu domů. Vzhledem k panujícimu nečasu cesta ubíhala krásně. U hranic následovala oblíbená hra bdělých strážců hranic na opětovné vyložení a naložení věcí z a do aut. Vzhledem k tomu, že jsme působili po dovolené zuboženě, kontrola se smrškla na hodinu a za chvilku už jsme vesele uháněli k domovu. Bylo to krásné konečně se vykoupat v teplé vodě a zalézt do vlastních peřin.

Žákyně IX.C

Babiččina povídka

„Babičko? Povídej mi o svých zážitcích, když jsi byla malá.“ Pousmála jsem se na babičku a čekala, jestli mně něco povypráví. „Dobře, Natálko, posad' se ke mně. Povím ti, co jsem já jako malá prožívala. Ano?“

„Roku 1968, kdy mi bylo deset let, jsem jednou v noci, přesněji to bylo ve tři hodiny ráno, uslyšela běžet televizi. Bylo mi to divné, maminka šla spát společně se mnou, takže jsem byla zvědavá a šla se podívat, kdo se to tak pozdě dívá na televizi. Maminka seděla v našem starém oranžově zbarveném křesle a velmi bystře sledovala televizi. Šponovala jsem uši, jako by to bylo naposledy, co něco slyším. „Maminko...?“ Opatrně jsem ji oslovila a čekala, co se bude dít. Maminka vstala se zaslzenýma očima a začala se ke mně opatrně přibližovat. „To nic, zlatíčko.“ Mohla mi říct pravdu, ale ona nechtěla, abych se čímkoli trápila. „Na co se to díváš?“ zeptala jsem se jí s pevným hlasem. „Víš... dnes v noci přijeli k nám do Liberce tanky.“ Povzdychla si, ale než jsem stihla něco říct, pokračovala... „Přijeli lidi z Ruska, vojáci. Zatím se přesně neví proč, ale já vím, že to nevěstí nic dobrého“. Jemně se na mě usmála a vypadla jí první slaná slza. „A proč přijeli?“ optala jsem se, protože mě opravdu zajímalo, co by tady mohli dělat vojáci. „To nevím.“ Jednoduše mi odpověděla a potom si mě schovala do objetí. „Slib mi, že beže mě nikam nepůjdeš.“ zašeptala mi svým chraplavým hlasem do ucha a já pochopila, že to asi nebudou žádní hodní vojáci, ba naopak. „Ano.“ vydechla jsem sklesle a pomalu jsem maminku vedla zpátky do postele. „Mami, pojď si lehnout, přece to není naše věc, ne?“ hloupě jsem se vpytávala, jenže v tu dobu to byly otázky bez odpovědí....

„Babičko..? Ty pláčeš?“ „Kdepak Natálko, já vzpomínám...“

Natálie Strnadová VII. B

